

РЕШЕНИЕ

№ 4781

гр. София, 16.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4014** по описа за **2021** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във вр. с чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от [фирма] С. срещу решение № 20064640 от 11. 03. 2021 г., постановено по НАХД № 6778/ 2018 г. на Софийския районен съд /СРС/, НО, 97-ми състав. С посочения съдебен акт е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 22-004234/ 05. 01. 2018 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" – [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 /две хляйди/ лева.

В касационната жалба се излагат аргументи за незаконосъобразност на оспорваното решение, като постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон, поради което се иска неговата отмяна.

В съдебното заседание процесуалният представител на касатора поддържа жалбата и моли обжалваният съдебен акт да бъде отменен.

Ответникът - Дирекция "Инспекция по труда" - [населено място] намира касационната жалба за неоснователна.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на касационната жалба и намира, че оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд - София град, III-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

В хода на производството пред районния съд била установена следната фактическа обстановка:

На 15. 11. 2017 г. от служители на Инспекция по труда - С. е извършена проверка на място на строителен обект "офис сграда с обществено обслужване, подземни гаражи и помещение за трафопост - УПИ I - 675, кв. 38, м. "М. 4", [населено място], където строителни дейности извършва [фирма].

Установено е, че в изкопа, дълбок 2,90 и повече метра не са предприети подходящи мерки за безопасност, които включват оформяне на откоси или използване на подходящо укрепване, на кота 0 е установено, че изкопът не е обезопасен от падане от височина на хора или предмети чрез приспособления, изградени най-малко от бордова лента за краката, средно и главно перило за ръцете или чрез еквивалентно алтернативно решение, както и не е осигурена стълба за влизане и излизане от изкопа с ширина най-малко 0,7 м и горен край с височина 1.0 метра над терена. Издаден бил акт за спиране на дейностите, които се извършват на обекта, с изключение на дейностите, свързани с обезопасяване на описаните опасности.

Поради това бил съставен АУАН № 22-004234 от 7. 12. 2017 г. за извършено нарушение на чл. 49, т. 2 във вр. с чл. 60, ал. 1 във вр. с чл. 61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /Наредбата/ и т. 1.12 Приложение № 1 към чл. 2, ал. 2 от Наредбата.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено Наказателно постановление № 22-004234/ 05. 01. 2018 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" – [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 /две хиляди/ лева.

Тази фактическа обстановка районният съд е приел установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приложени към преписката, и събраните в хода на съдебното следствие гласни такива. За да потвърди оспореното наказателно постановление, съдът е приел, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, налагащи отмяната на правораздавателния акт, не е нарушено правото на защита на дружеството. СРС е констатирал правилно приложение на материалния закон и законосъобразно ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно и допустимо. Районният съд е спазил служебното начало като за изясняване на фактическата обстановка по делото са събрани достатъчно писмени и гласни доказателства, които са обсъдени поотделно и в съвкупност. По този начин е била изяснена обективната истина и решението не почива на предположения. Съгласно

данните по делото и на двете страни е дадена еднаква възможност да упражнят процесуалните си права. Не е бил нарушен принципът на състезателност в процеса. В тази връзка настоящият съдебен състав не констатира допуснати от решаващия състав процесуални нарушения, които да обусловят отмяната на въззивното решение.

Настоящият касационен състав намира, че при извършване на строителни дейности на обект “офис сграда с обществено обслужване, подземни гаражи и помещение за трафопост - УПИ I - 675, кв. 38, м. “М. 4”, [населено място], дружеството не е съобразило нормите на чл. 49, т. 2, чл. 60, ал. 1, чл. 61 и 1.12 от Приложение № 1 към Наредбата.

Разпоредбата на чл. 49, т. 2 от Наредбата предвижда, че при изкопни и подземни работи и при строеж на кладенци, тунели и други подобни съоръжения се предприемат подходящи мерки за безопасност, които включват оформяне на откоси или използване на подходящо укрепване;

Съгласно чл. 60, ал. 1 от Наредбата работи на височина се извършват при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства /напр. ограждения, скелета, платформи и/или предпазни /защитни/ мрежи.

Съгласно чл. 61 от същия подзаконов нормативен акт, паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления /съоръжения, ограждения/, които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение.

Съгласно 1.12 от Приложение № 1 към Наредбата, за влизане и излизане от изкопа се поставят стълби с широчина най-малко 0,7 m така, че горният им край да е на височина 1,0 m над терена. При извършената проверка от служители на Дирекция “Инспекция по труда” - [населено място] било установено, че изкопът не е обезопасен от падане от височина на хора или предмети чрез приспособления, изградени най-малко от бордова лента за краката, средно и главно перило за ръцете или чрез еквивалентно алтернативно решение, както и не е осигурена стълба за влизане и излизане от изкопа с ширина най-малко 0,7 m и горен край с височина 1.0 метра над терена

По този начин [фирма] е нарушило нормата на чл. 413, ал. 2 от КТ, съгласно която работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв.

Обстоятелството, че до приключване на проверката работодателят е представил доказателства за обезопасяване на обекта, не могат да квалифицират нарушението като маловажно, тъй като в конкретния случай е налице дейност с повишен риск за здравето и живота както на работещите, така и на преминаващите на обекта. Необезопасяването на обекта, дори и за кратък период от време, би могло да причини значителни щети върху здравето на хората, поради което липсват основания за квалифициране на нарушението по чл. 415в от КТ като маловажно.

Правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството. Нарушението е формално и за съставомерността му не е необходимо да е настъпил определен вредоносен резултат. Имуществената санкция е определена законосъобразно и в справедлив размер, тъй като в конкретния случай са налице

едновременно няколко нарушения на Наредбата. Ето защо не са налице основания за налагане на санкция в законоустановения минимум.

Относно твърдението в касационната жалба, че е следвало да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на техническия ръководител на обекта, следва да бъде отбелязано, че съгласно чл. 413, ал. 2 от КТ изпълнението на задължението за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд е основание за санкциониране както на работодателя, така и на виновното длъжностно лице. Доколкото касационният жалбоподателя [фирма] в конкретния случай притежава качеството работодател, то законосъобразно на същия е наложена имуществена санкция за извършеното нарушение.

Ето защо обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед на изхода на спора и своевременно направено искане за присъждане на разноски от страна на ответника, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН във вр. с чл. 143 от АПК, в полза на Дирекция “Инспекция по труда” - [населено място] следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 80 /осемдесет/ лева, определено на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София - град, XVI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20064640 от 11. 03. 2021 г., постановено по НАХД № 6778/ 2018 г. на Софийския районен съд, НО, 97-ми състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция “Инспекция по труда” - [населено място] направените по делото разноски в размер на 80 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.